

да освободимъ България. Ако това не направимъ, то турскитѣ чиновници и башибозуци за нѣколко години ще избиятъ всички събудени българи, ще пропждятъ мирното население, ще му взематъ кжжитѣ и имотитѣ и ще ги предадатъ на тѣхни преселници отъ Азия, на татари, черкези и други мюсулмански племена. Така ще се тури край на българското славянско отечество.

Записване на първитѣ български доброволци-войници

На 31 мартъ 1877 г. стана нѣщо много важно въ Бесарабския градъ *Кишиневъ*. Неочаквано за мнозина, като изъ подъ земята, се явиха въ града близу 2000 души спретнати, млади и пѣргави българи. Тѣ напълниха тѣснитѣ улици и се събраха въ широкия дворъ на арменския църковенъ метохъ. Облѣклото на тѣзи българи бѣше най-разнообразно. Тукъ се явиха всички български носии: добруджански, тѣрновски, тракийски, македонски, арнаутски, софийски, кюстендилски и какви не още. Събранитѣ български момци бързаха и ржкомаха засмѣно, като да отиватъ на съборъ или сватба. Лицата на всички сияеха отъ радостъ. Образува се море отъ хора, които се вълнуватъ. Всички приказватъ буйно и се разпитватъ единъ другъ за новини. Нѣкои махаха съ ржце, други удряха калпаци о земята, рипаха единъ къмъ другъ. Изглеждаше, като че тѣзи хора сж били държани цѣла зима въ нѣкой затворъ и сега освободени за нѣщо. По лицата на всички грѣеше велика надежда.

Изднажъ у множеството настѣпи силно вълнение. Яви се нѣкакъвъ човѣкъ. Мнозина се спузнаха къмъ него и го заобиколиха. Човѣкътъ бѣ *Иванъ Стефановъ* Ивановъ, познатъ приятель и благодетель на българскитѣ възстаници отъ България и доброволцитѣ въ Сърбия. Презъ зимата той бѣ помогналъ отъ своитѣ срѣдства съ храна и дрехи (постилки и завивки) на много изпаднали народни борци. Сега неговото лице бѣ засмѣно, очитѣ му широко свѣтѣха.